

Arnhem, 2 maart 2025

Lieve Mensen die gaan Vasten,

Mijn dochter beweert dat ik haar, twee kamers verder, wakker snurk
en nu hazelaar de pollen uit zijn katjes schudt en wij, vroege hooikoortslidmers,
elkaar sniffend op straat toeknikken, zou het nog waar kunnen zijn ook.

Ik zag de eerste narcissen hun trompet uitsteken
en al heel wat bollen met hun groen de grond uitpiepen.

Alles belooft lente.

Toch durf ik niet te vroeg te juichen,
het zal niet de eerste keer zijn dat maart begint met licht
om zich daarna weer tot diep in mei in winterjas te hullen.

Dit weekend beginnen zowel de Ramadan als de Carnaval.

Een vastentijd die bij de eerste begint
wanneer de witte draad van de dageraad verschijnt,
bij de tweede na drie dagen van *carne levare*,
de opheffing van het vlees.

Het komt slechts een paar keer per generatie voor,
deze overlappende tijd van bezinning en vergeving.

En nu in Washington met testosterondiplomatie
dictators worden verkozen boven democratie,
met één viltstiftstreek de helft van de humanitaire hulp
wereldwijd is doorgekrast en een president dineert
met twee vrouwenhatende broers die hij per privéjet
hun proces heeft laten ontvluchten,
is een periode van inkeer meer dan welkom.

Deze Carnaval hebben de wagenbouwers het lastig;
het wereldtoneel is zo verwrongen
dat lachspiegels enkel nog normaal gedrag terugkaatsen.

Dit is het tijdperk van de levende satire.

Volgens Marx herhaalt de geschiedenis zich,
eerst als tragedie, dan als klucht,
maar in onze omgekeerde wereld leidt de klucht ons tot tragedie.

In Arnhem beginnen we de Carnaval met een mottige optocht
en omgekeerde paraplu's om het lekkers op te vangen
waarmee we de leeg gesnoepte Sint-Maarten-voorraad aanvullen.

Het einde van de vasten straks breken we met een dadel en een paasei,
met samenkomst en viering. En met de hoop dat het weer licht wordt.

Wie vast wens ik: een gezegende vastentijd,
Ramadan Kareem
en natuurlijk ook – Alaaf!